

Hry tvoří nedílnou součást života člověka. Provázejí člověka prakticky po celou dobu jeho existence. Přitom se nejedná o jev bytostně lidský. Hrají si i zvířata a z tohoto hlediska by se jevila dokonce starší než kultura. Tento aspekt hry rozvinul zejména kulturní antropolog Johan Huizinga. Jeho dílo *Homo ludens* je dodnes často citováno, i když někteří Huizingovi následovníci je již považují z velké části za překonané.

Ať už je původ hry jakýkoliv zůstává faktem že hra provází člověka celou jeho historií a právě člověk ji dokázal rozvinout do nepřehledného množství druhů a variant.

Jedním z odvětví, které vykrytalizovaly během tisíciletého vývoje, jsou i deskové hry, které tvoří hlavní náplň této práce.

Pro badatele v historických a společenských vědách je výzkum her jednou ze součástí celkového výzkumu poznání člověka a jeho kultury, a to jak v minulosti, tak i v současnosti.

Česká literatura je dosud velmi chudá na práce věnované deskovým hrám. Po průkopnických pracích Zíbrtových (Zíbrt 1888 a 1889) a několika článků v různých periodikách jsou to do dnešní doby pouze knihy Miloše Zapletala, které však nesledují prioritně aspekt historický ani archeologický, ale jsou určeny nejširší čtenářské obci.